

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/49/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4613207851
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4613207851.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci žalobcu : O.. B. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., W. A. XXX/XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Matej Valjent, advokát so sídlom Jesenského 232, Partizánske proti žalovaným: v 1.) rade Y. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., s.č. XXX, v 2.) rade M. C., nar. X.X.XXXX, bytom I. XX/XX, M. K. a v 3.) rade V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., s.č. XXX, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, na odvolanie žalobcu a žalovaných v 1. až 3. rade proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 14.12.2021 č.k. 7C/282/2013-359, v spojení s opravným uznesením zo dňa 18.5.2022 č.k. 7C/282/2013-413, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalovaných v 1. až 3. rade o d m i e t a .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania štátu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovaným náhradu trov konania nepriznal a o náhrade trov štátu rozhodol tak, že priznáva štátu náhradu trov konania tak, že mu priznal nárok vo výške 569,51 eura, ktorú sumu zaviazal zaplatiť žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 136 ods. 1, § 137, § 141, § 142 OZ. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žaloba nie je podaná dôvodne. Konštatoval, že v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva súd musí spoľahlivo zistiť okruh spoluvlastníkov a veľkosť ich podielu. Ako však vyplýva z listinných dôkazov - listu vlastníctva na č.l. X-X spisu a listu vlastníctva na č.l. XXX-XXX spisu sú veľkosti podielov strán zistené v tomto konaní neurčité resp. spochybnené. Keďže v tomto štádiu konania nie je rozsah podielov spoluvlastníkov jednoznačne zistený a tomuto konaniu musí predchádzať konanie o určenie vlastníckeho práva, preto žalobcu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže si trovy konania neuplatnili. Pri rozhodovaní o trovách štátu, ktoré vznikli zaplatením znalečného znalkyni Ing. Ľudmile Mužíkovej vo výške 569,51 eura zo štátnych prostriedkov, vychádzal z toho, že tieto trovy štátu vznikli ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, ktorý mal ustanovenia o trovách štátu, podľa ktorého mal štát nárok na ich náhradu proti účastníkovi (§ 148 OSP), ale v súčasnosti nemá toto ustanovenie ekvivalent, pretože sa v CSP nenachádza. Súd preto posudzoval otázku, kto bude znášať trovy dôkazu v kontexte ust. §253 a § 262 a rozhodol analogicky podľa výsledku konania tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi uložil zaplatiť na účet súdu náhradu trov konania v sume 569,51 eura, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V tomto prípade nebolo možné uložiť žalobcovi, aby trovy nahradil oprávnenej osobe (znalcovi), pretože znalcovi už boli trovy v sume 332,40 eura uhradené zo štátnych prostriedkov.

2.Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, a to vo výroku III. rozsudku a domáhal sa jeho zmeny tak, že súd štátu nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi neprizná, prípadne, aby bol rozsudok v tejto časti zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na nové

konanie a rozhodnutie. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov štátu nebral do úvahy skutočnosti, že právna predchodkyňa žalobcu podala žalobu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v roku 2013, kedy na LV č. XXX nebola spochybnená hodnovernosť údajov, a teda jednotlivých podielových spoluvlastníkov, pričom jednotlivé spoluvlastnícke podiely neboli sporné, a nebolo možné v tom čase ani len očakávať, že v budúcnosti bude hodnovernosť údajov evidovaných na uvedenom LV, spochybnená. Až po podaní Okresného úradu Topoľčany, odboru katastrálneho zo dňa 1.12.2014 a zo dňa 19.11.2015 vyplynulo, že spoluvlastnícke podiely, evidované na LV č. XXX nie sú správne, sú spochybnené a chyby, ktoré spôsobili nesprávnosť zápisov v rámci v minulých dedičských konaniach spôsobili štátne orgány, a teda za tieto chyby zodpovedá Slovenská republika. Je absolútne v rozpore so základnými princípmi práva, aby štát svoju zodpovednosť za chyby v dedičských konaniach prenášal na účastníka civilného sporového konania. Žalobca vynaložil všetko možné úsilie, aby spor bolo možné vyriešiť aj mimosúdne, avšak žalovaní jeho snahu úplne ignorovali a neboli schopní ani len odpovedať na zaslaný návrh na mimosúdne riešenie sporu. Preto podľa jeho názoru zodpovednosť nesú žalovaní, ktorí odmietli prispieť k možnosti vyriešiť spor mimosúdne. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Rozsudok tiež považuje za nedostatočne odôvodnený, odôvodnenie je nejasné, nezrozumiteľné a zmätočné. Preto namieta aj porušenie ust. § 220 ods. 2 CSP.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním aj žalovaní v 1. 3. rade, ktorí uviedli, že podávajú odvolanie proti rozsudku, nakoľko rozsudok nič nerozsúdil.

4. Odvolanie podal aj žalovaný v 2. rade, ktorý uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie nič nerozsúdil, pričom súd nezisťoval okruh spoluvlastníkov a ešte zatajil i právoplatných dedičov.

5. Opravným uznesením zo dňa 18.5.2022 č.k. 7C/282/2013-413 súd opravil označenie žalovaných v záhlaví rozsudku tak, že u žalovaných v 1. a 3. rade neoznačil ich zástupkyňu M. K., postupom podľa § 224 CSP, pretože tejto nebolo udelené plnomocenstvo na celé konanie, ale len na zastupovanie na konkrétnom pojednávaní.

6. Prijatím zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s účinnosťou od 1.7.2016 došlo k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (§ 473 CSP). Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Znamená to, že nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, a teda sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti CSP s výnimkami z tohto základného pravidla ustanovenými v § 470 ods. 2 CSP.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a prihliadal predovšetkým na splnenie podmienok odvolania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných v 1. a 3. rade je potrebné odmietnuť v zmysle ust. § 386 písm. b) CSP a žalovaného v 2. rade odmietnuť v zmysle ust. § 386 písm. d) CSP a ...

8. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

9. V civilnom sporovom konaní platí zásada, že ten, komu bolo rozhodnutím spôsobená ujma, má právo na riadne opravné konanie, ktoré je iniciované podaním riadneho opravného prostriedku, ktorým je odvolanie. Toto právo však nie je bezvýnimčné, preto zákon podmieňuje vykonanie odvolacieho konania naplnením tzv. procesných podmienok prípustnosti odvolania. Preto je prvotnou úlohou odvolacieho súdu, prv než pristúpi k posudzovaniu dôvodnosti podaného odvolania z jeho vecnej stránky posúdiť, či odvolateľ splnil všetky zákonom vyžadované podmienky, ktoré odvolaciemu súdu umožnili odvolanie meritórne prejednať. Ak to tak nie je, rozhodne o odmietnutí odvolania bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

10. V predmetnej veci podali odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaní v 1. a 3. rade, prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyňi M. K. (č.l. 391 spisu). Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovaní v 1. a 3. rade splnomocnili svoju splnomocnenku M. K. na konkrétne zastupovanie na pojednávaní, a preto je zrejmé, že žalovaní v 1. a 2. rade neudelili plnú moc pani M. K. na celé konanie, ale len na zastupovanie na konkrétnom pojednávaní.

11. Každá zo sporových strán je oprávnená dať sa v konaní pred súdom zastupovať. Ide o subjektívne právo, ktoré je okrem iného prejavom realizácie základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdom (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR) a výrazom jedného zo základných princípov sporového konania (čl. 13 ods. 1 CSP). Efektívny výkon práva na zastúpenie umožňuje sporovej strane uskutočňovať procesné úkony prostredníctvom tretej osoby ako zástupcu, ktorý koná v jej mene. Ide o tzv. priame zastúpenie, z ktorého vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému. Sporová strana si môže za zástupcu zvoliť advokáta a

pokiaľ to zákon nevylučuje, aj inú fyzickú alebo právnickú osobu. Vzťah medzi zástupcom a zastúpeným, má v zásade súkromnoprávny záväzkový charakter a vychádza z princípu autonómie zmluvnej vôle. Existencia zastúpenia má zásadný vplyv na výkon konkrétnych procesných práv a povinností. S výnimkou výsluchu strany (§ 195 CSP), ktorý je nezastupiteľným procesným úkonom, je zástupca v zásade oprávnený uskutočňovať v mene zastúpeného všetko, na čo je oprávnený samotný zastúpený. Akýkoľvek úkon zástupcu však musí byť krytý riadnym splnomocnením. Pokiaľ nejde o procesné splnomocnenie na celé konanie, je potrebné v každom jednotlivom prípade a nevyhnutné posúdiť, či obsah splnomocnenia zodpovedá úkonu, ktorý zástupca v mene sporovej strany uskutočnil.

12. V preskúmanom prípade, ako bolo vyššie uvedené, za žalovaných v 1. a 3. rade podala odvolanie splnomocnenkyňa M. K., avšak z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že táto bola splnomocnená len na účasť na jednotlivých pojednávaníach, a preto, ak podala v mene žalovaných v 1. a 3. rade odvolanie, na takýto úkon splnomocnená nebola, a preto toto odvolanie bolo potrebné v zmysle ust. § 386 písm. b) CSP odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

13. Čo sa týka žalovaného v 2. rade, tento taktiež podal proti rozsudku odvolanie. Na základe podaného odvolania bol súdom prvej inštancie vyzvaný uznesením zo dňa 18.2.2022, aby svoje odvolanie doplnil a uviedol, z akých dôvodov považuje rozhodnutie za nesprávne (odvolacie dôvody) a doplniť odvolací návrh - čoho sa odvolateľ domáha a odstrániť tieto nedostatky v lehote do 10 dní, s poučením, že v prípade neodstránenia týchto nedostatkov, súd odvolanie odmietne. Žalovaný v 2. rade prevzal výzvu dňa 11.3.2022 a do rozhodnutia odvolacieho súdu, na túto výzvu nereagoval.

14. Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody a čoho sa odvolateľ domáha).

15. Napriek tomu, že civilné sporové konanie je ovládané princípom neformálnosti (pozri článok 11 CSP), určuje záväzne formu podania (§ 125 CSP), ako aj všeobecné obsahové náležitosti každého podania (§ 127) a prípadné osobitné obsahové náležitosti konkrétneho podania. Inak to nie je ani v prípade odvolania, pre ktoré toto ustanovenie potvrdzuje povinnosť dodržať všeobecné náležitosti a zároveň predpisuje náležitosti osobitné. Všeobecné obsahové náležitosti a podania vymedzuje § 127 CSP tak, že v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa s ním sleduje a podpis. V prípade, že odvolanie neobsahuje niektorú zo všeobecných náležitostí podania, súd prvej inštancie postupom v zmysle ust. § 373 ods. 1 CSP, vyzve odvolateľa na doplnenie chýbajúcej náležitosti, ak je táto vada podania odstrániteľná. Súd prvej inštancie postupoval v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, vyzval žalovaného v 2. rade na doplnenie svojho odvolania, keďže toto nespĺňalo náležitosti, požadované ustanovením § 363 a § 365 CSP. Žalovaný v 2. rade na výzvu súdu nereagoval, a preto odvolací súd v zmysle ust. § 386 písm. d) CSP, jeho odvolanie odmietol, keďže nemá náležitosti podľa § 363 CSP a pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

16. Po vyriešení týchto procesných otázok, odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaniu veci na základe odvolania podaného žalobcom, a to vo vzťahu k rozsudku, v jeho napadnutej časti, týkajúcej sa rozhodnutia o nároku o náhradu trov štátu a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti je potrebné v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

17. V preskúmanom prípade súd žalobu zamietol, Žalovaným náhradu trov konania nepriznal a o trovách štátu rozhodol tak, že súd priznáva štátu náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 569,51 eura, ktorú sumu je povinný žalobca uhradiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok v časti o nároku na náhradu trov konania štátu bol napadnutý zo strany žalobcu odvolaním, a preto prieskumom odvolacieho konania je táto časť rozhodnutia.

18. V prvom rade treba zdôrazniť, že aj keď výrok o náhrade trov konania strán sporu nebol odvolaním napadnutý, je potrebné uviesť, že súd rozhoduje o trovách konania aj bez návrhu. Rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné fázy. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Pokiaľ má konečné rozhodnutie formu rozsudku, rozhodne súd o nároku na náhradu trov konania samostatným výrokom, ktorý má povahu uznesenia. Výrok o nároku na náhradu trov konania má povahu tzv. závislého výroku, a to z dôvodu vzájomnej väzby medzi výsledkom sporu a priznaním, či nepriznaním nároku na náhradu trov konania. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie. Druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením, po právoplatnom skončení veci. Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť v zmysle § 239 a nasl. CSP, o ktorej rozhodne sudca súdu prvej inštancie. Rozhodnutie sudcu o sťažnosti je konečné, bez možnosti ďalších opravných prostriedkov. Takýmto istým spôsobom rozhoduje súd prvej inštancie aj o nároku trov štátu, kde v prvom rade má rozhodnúť ktorého zo strán sporu zaviazne zaplatiť vzniknuté

trovy štátu v konaní a v akom rozsahu a v druhom štádiu rozhoduje súdny úradník o výške náhrady trov štátu samostatným uznesením, po právoplatnosti skončení veci. Súd prvej inštancie takýmto spôsobom nepostupoval, keď sám priznal štátu náhradu trov konania voči žalobcovi v uvedenej výške a zaviazal ju zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Takýto postup nebol správny, a aj to bol jeden z dôvodov, pre ktorý musel odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V ďalšom konaní preto súd prvej inštancie v prvej fáze rozhodne o nároku na náhradu trov štátu voči niektorej zo strán konania a až v druhej fáze rozhodovania, bude rozhodovať vyšší súdny úradník o výške priznanej trov štátu.

19. Ak by aj bolo možné už samostatným rozhodnutím rozhodnúť o trovách štátu i v tejto časti je rozhodnutie nesprávne, pretože súd nerozhodol o celých trovách štátu. Je nesporné a z obsahu spisu to jednoznačne vyplýva (z čl. 67 spisu), že z rozpočtových prostriedkov bolo znalkyni vyplatené 400,- eur, na základe príkazu vec prejednávajúcej sudkyňi. Táto si na čl. 71 následne vyúčtovala trovy, ktoré vznikli s podaním znaleckého posudku a uznesením na čl. 121 zo dňa 4.6.2014 č.k. 7C/282/2013-121 bolo znalkyni priznané znalečné vo výške 1.069,51 eura za podaný znalecký posudok a zároveň bola upravená účtáreň Okresného súdu Topoľčany, aby vyplatili znalkyni znalečné vo výške 569,51 eura zo štátnych prostriedkov, po právoplatnosti uznesenia na jej účet, pričom zároveň konštatoval, že znalkyni bolo 500,- eur vyplatené ako preddavok, a to zo zálohy zloženej navrhovateľkou, pod položkou denníka č. D/14-6/2014 vo výške 100,- eur a 400,- eur zo štátnych prostriedkov na vyhotovenie znaleckého posudku na základe platobného poukazu zo dňa 11.4.2014. Z uvedeného je zrejmé, že takto bolo znalkyni zo štátnych prostriedkov okrem sumy 569,51 eura poskytnutá aj suma 400,- eur, ktoré jej boli vyplatené ako preddavok a o týchto doposiaľ súd prvej inštancie nerozhodol, preto nebolo rozhodnuté o celých trovách štátu. Avšak vzhľadom na vyššie uvedené, takýto postup súdu prvej inštancie neprichádzal do úvahy, pretože v prvom štádiu má rozhodnúť len o nároku na náhradu trov štátu a v akom rozsahu, a až v druhom štádiu konania bude o výške trov štátu rozhodovať vyšší súdny úradník.

20. Z obsahu samotného odvolania je zrejmé, že žalobca vidí nesprávne právne posúdenie veci v nesprávnom výklade, použitom súdom prvej inštancie.

21. Situácia, kedy určitý právny predpis nie je pokrytý textom právnej normy, no zároveň možno spoľahlivo ustáliť, že úmyslom zákonodarcu nebolo vylúčiť túto právnu situáciu z právneho poriadku, nazývame právnou medzerou v zákone. Pravá alebo aj technická medzera v zákone je odstrániteľná interpretačnými metódami, či všeobecne myšlienkovými úsudkami tak, aby sa postihol účel a zmysle právnej normy - takýto výklad právnej normy nazývame teleologickým výkladom zákona a v súčasnosti predstavuje prioritovaný spôsob interpretácie zákonného textu.

22. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o trovách štátu rozhodol analogicky podľa výsledku konania (§ 255 CSP v spojení s § 480 ods. 2 CSP) a odstránil tak medzeru v zákone, spočívajúcu v nedostatku jednoznačnej právnej úpravy, týkajúcej sa postupu súdu v prípadoch, kedy počas predchádzajúcej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku vznikli trovy štátu, avšak v súčasnosti z jednotlivých ustanovení Civilného sporového poriadku nevyplýva, akým spôsobom sa súdy pri neexistencii právnej úpravy trov štátu majú vysporiadať s takto vzniknutými trovami štátu. Odvolací súd v tejto situácii poukazuje na čl. 4 ods. 1 CSP, ako aj čl. 16 ods. 1, z ktorého vyplýva, že súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi, pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi tohto zákona. Je potrebné v danom prípade aplikovať aj čl. 4 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, v prípade keď absentuje zákonné znenie právnej normy, upravujúcej konkrétnu vzniknutú procesnú situáciu, zapríčinenú zmenou právnej úpravy, spojenou s aktuálnou neexistenciou inštitútu trov štátu (ktorá je prirodzeným vyústením celkovej zmeny inštitútu preddavkov v sporovom konaní) a okamžitou aplikabilitou Civilného sporového poriadku.

23. Odvolací súd ďalej podotýka, že je pre zákonodarcu nespĺniteľnou úlohou každý jeden všeobecný zákonný princíp vyjadriť vo vete s takou jasnosťou a jednoznačnosťou, aby bolo možné odvodiť z tejto vety jednoduchým úsudkom dôsledky pre všetky osobitne usporobené dotknutým princípom ovládané prípady. Nevyhnutnosť dotvárania práva súdom vyplýva najmä z toho, že v právnej realite neexistuje zákon, ktorý by na každú mysliteľnú právnu otázku dával uspokojivú odpoveď a v každom jednotlivom prípade nachádzal záujmovo spravodlivé riešenia. Práve pre možnosť vzniku takýchto prípadov zákonodarcu vo svojich úvodných základných princípoch zakotvil možnosť a zároveň povinnosť súdov výkladu právnej normy v zmysle vopred jasne zadaných pravidiel, ktoré majú smerovať k spravodlivému usporiadaniu procesných vzťahov.

24. V tejto súvislosti záverom odvolací súd poukazuje na rozhodnutie v zbierke stanovísk 9/18, podľa ktorého, štátu patrí náhrada trov, ktoré skutočne vynaložil v súlade v danom čase platnou procesnou normou ust. § 148 CSP, podľa ktorej mu ex lege vznikol nárok na ich náhradu, a to aj napriek tomu,

že nová procesná úprava CSP, analogické ustanovenie neobsahuje. Aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP, s použitím ust. § 253 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP, je možné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy Civilného sporového poriadku.

25. Keďže súd prvej inštancie takto nepostupoval, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom v ďalšom konaní súd prvej inštancie v prvom štádiu rozhodne o nároku trov štátu, ktorá zo strán sporu bude tieto trovy znášať a v akom rozsahu, pričom prihliadne aj na všetky skutočnosti uvádzané žalobcom vo svojom odvolaní. Svoje rozhodnutie následne odôvodní tak, ako má na mysli ust. § 220 ods. 2 CSP, aby v prípade podaného odvolania mohlo byť preskúmané odvolacím súdom.

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).